

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๕๘๕/๒๕๕๔

การฝ่าฝืนข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงาน ระเบียบ หรือคำสั่งของนายจ้างอันชอบด้วยกฎหมายและเป็นธรรมที่นายจ้างสามารถเลิกจ้าง ลูกจ้างได้โดยไม่ต้องตกเดือนเป็นหนังสือ และไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยนั้น ต้องเป็นกรณีที่ร้ายแรงกล่าวคือผลสุดท้ายที่เกิดขึ้นนั้นต้องเป็นเหตุให้นายจ้างได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรงโดยสืบเนื่องมาจากการฝ่าฝืนของลูกจ้าง คดีนี้นายจ้างแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยขึ้นเพื่อสอบสวนดำเนินคดีที่ กล่าวหาว่าลูกจ้างทุจริตต่อหน้าที่และกระทำความผิดอาญาโดยเจตนาให้มีการถอน เงินจากบัญชีเงินฝากของลูกค้า ซึ่งแม้ข้อเท็จจริงจะรับฟังได้ว่าลูกจ้างฝ่าฝืนไม่ยอมให้ปากคำต่อคณะกรรมการ ดังกล่าวถึง ๓ ครั้ง ก็หาเป็นเหตุให้การดำเนินการของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยของนายจ้างต้อง สะดุดหยุดลงหรือสิ้นสุดยุติไปแต่อย่างใดไม่ โดยเฉพาะผลสรุปของการสอบสวนก็ปรากฏว่านายจ้างได้มีคำสั่งเลิกจ้างลูกจ้าง โดยอ้างเหตุผลว่าลูกจ้างมีพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการทุจริตถอนเงินจากบัญชี เงินฝากของลูกค้า ดัง นั้น การฝ่าฝืนดังกล่าวของลูกจ้างหาใช่กรณีที่เป็นเหตุให้นายจ้างได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง อันจะเป็นเหตุให้นายจ้างไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยให้แก่ลูกจ้างแต่อย่างใดไม่

พฤติกรรมของลูกจ้างที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับเครื่องคอมพิวเตอร์ส่วนกลางที่ใช้ เรียกดูลายมือชื่อลูกค้าทั้งที่มีใบหน้าโดยตรงของลูกจ้าง แม้จะยังถือไม่ได้ว่าลูกจ้างทุจริตต่อหน้าที่ แต่ก็เป็นการกระทำอันไม่สมแก่การปฏิบัติหน้าที่ของตนให้ลุล่วงไปโดยถูกต้อง และสุจริต ย่อมเป็นเหตุให้นายจ้างขาดความเชื่อถือในการปฏิบัติงานของลูกจ้างที่ต้องรับ ผิดชอบดูแลเกี่ยวกับการเงินของลูกค้าอีกต่อไป นายจ้างจึงมีสิทธิเลิกจ้างโดยมิต้องบอกกล่าวล่วงหน้าหรือให้สินไหมทดแทนได้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๕๘๓